

WSOY

KUUDEN

Suloisia huijareita

KARAATIN

vai kauniita vainajia?

HUIJAUS

KAREN M. McMANUS

YKSI MEISTÄ VALEHTELEE -KIRJAN TEKIJÄLTÄ

Karen M. McManus

KUUDEN
KARAATIN
HUIJAUS

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Such Charming Liars

TEXT COPYRIGHT © 2024 KAREN M. MCMANUS, LLC
SUOMENKIELINEN LAITOS © INKA PARPOLA JA WSOY 2026

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-52330-8

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:
TUOTEVASTUU@WSOY.FI

Jaylle, Julielle, Luis Fernandolle ja Aprilille

ENSIMMÄINEN LUKU

KAT

»Haluaisiko nuori neiti kokeilla sellaista, jossa on helmi?»

»Oi, niin mielelläni», sanon.

En puhu omalla äänelläni. Käyttämäni korostus on »etäisen yläluokkainen», kuten Gem asian ilmaisee: sen on tarkoitus vihjata brittiläisissä sisäoppilaitoksissa vietetystä lapsuudesta, josta vielä Uuteen-Englantiin muutonkin jälkeen on kuultavissa häivähdys. Tätä kaikkea on vaikea saada toimimaan kolmella sanalla enkä usko aivan onnistuneeni, mutta tiskin takana seisova mies hymyilee ystävällisesti.

»Kuusitoista on tärkeä syntymäpäivä», hän sanoo.

Olen täsmälleen samaa mieltä, minkä vuoksi vietinkin omani ystäväni Hannahin poreammeessa Nick Sheridanin ja tequilapullon seurassa. Nyt ei kuitenkaan ole oikea aika jakaa tuota muistoa, joten tyydyn hymyilemään kainosti Gemin sanoessa: »Ainutlaatuinen päivä ainutlaatuiselle tytölleni.»

Gemin korostus on moitteeton. Hän kuulostaa BBC:n juontajalta ja näyttää *Downton Abbeyn* isoäidin 2000-luvun versioltä. Hädin tuskin tunnistin häntä, kun hän tuli noutamaan minut – minun oli pakko vilkuilla häntä tuon tuosta ajomatalla Back Bayn Prudential Centeriin. Gemin karkea teräksenharmaa tukka on kätkeyty hopeaisen nutturan alle. Hän on pukeutunut eleganttiin siniseen jakkupukuun, joka sopisi kuin nakutettu kuninkaallisiin häihin, ja hän on tehnyt

jonkinlaisia meikkitaikoja ja loihtinut parkkiintuneen nahkansa pehmeiksi, puuteroiduiksi juonteiksi.

En tunnista itseänikään, kun vilkaisen tiskin takaiseen peiliin. Hiukseni ovat kermanvaaleat, ja minulla on ylläni pusero ja hame, jotka näyttävät kalliilta mutta eivät taatusti ole. Vahvuudettomat kilpikonnakehyksiset silmälasit ovat niin söpöt, että taidan ottaa ne luottoasusteekseni. Gem ja minä esitämme ihmisiä, joille on täysin luonnollista purjehtia Bennington & Mainin luksusliikkeeseen ostelemaan kalliita koruja merkkipäivän kunniaksi, ja me *menemme täydestä*.

»Ehkä teillä on mielessä jokin tämän kaltainen?» myyjä kysyy ja näyttää meille siroa ruusukultaista sormusta, jossa on yksi ainoa harmaa helmi. Juuri sellaisen sormuksen varakas, hemmotteluun taipuvainen isoäiti ostaisi, ja vaikka Gem ei ole kumpapaakaan, hän nyökkää kuninkaallisen hyväksyntänsä.

»Kokeile sitä, Sophie», hän sanoo.

Sujautan sormuksen oikeaan etusormeeni ja ojennan kätteni ihaillen sormuksen hillittyä hohdetta. Se ei ole alkuunkaan minun tyyliäni mutta sopii täydellisesti Sophie Hicks-Harwellille. Se on roolinimeni, jota en valinnut pelkästään siksi, että se kuulostaa etäisen yläluokkaiselta. Se on myös erään tytön nimi, jonka Instagram-identiteetti varastettiin kierolla tavalla. Kuulin tarinan vastikään siinä true crime-podcastissa, johon olen hulluna. Edes Gem ei tajunnut tätä pikkuista sisäpiirivitsiä.

»Se on aivan ihana», sanon. »Mitä mieltä olet, isoäiti?»

»Oikein suloinen», Gem sanoo ja tiirailee kaksiteholinsiensä yli. »Mutta hiukan vaatimaton, sanoisin.»

Tämä on vihje myyjälle, jonka nimikyltissä lukee Bernard. Hän ottaakin oitis esille suuremmat ja kalliimmat sormukset. Gemin katse vaeltaa niiden yllä kuin kaksoiskamera, joka tallentaa jokaisen ylellisen designer-sormuksen viimeistä yksityiskohtaa myöten myöhempää käyttöä varten. Gem täyttää

kohta seitsemänkymmentä, mutta hänen muistinsa on tuhat kertaa omaani terävämpi. *Valokuvamuisti*, äiti tapaa sanoa.

»Haluaisitko katsoa sellaista, jossa on timantti?» hän kysyy.

Totta vitussa on kieleni kärjellä, mutta Kat vastaisi niin. Sophie ei koskaan. »Oikeasti? Se olisi tosi ihanaa.» Hymyilen maireasti Bernardin vetäessä esiin uuden tarjottimen.

»Mummisi haluaa näköjään todella hemmotella sinua», hän sanoo, ja hänen silmissään hehkuu haave tavallista suuremmasta provikasta.

Ensimmäistä kertaa vatsani muljahtaa syyllisyydestä. Kun Gem ehdotti tätä pientä opintoretkeä, lähdin mukaan enemmän kuin mielelläni. Bennington & Main on nimittäin vähittäiskaupan painajainen – kuvottava kryptomiljardööri osti historiallisen perheyriksen ja muutti sen Tiffany-kopioksi. Uusi toimari palkkasi nousukiidossa olevan suunnittelijan päivittämään yrityksen tyylin, joka oli hänen mielestään »tosikkomainen», ja irtisanoi naisen heti, kun uuden malliston myynti lähti nousuun.

Toisin sanoen Bennington & Main on täydellinen kohde Gemin uusimpia liiketoimia ajatellen: hän myy ikonisten korumallien liki täydellisiä kopioita. Asiakkaat saavat haluamansa tyylin sterling-hopean ja zirkonian hinnalla, ja hämäräperäisen yrityksen arvo laskee. *Win-win*, jos *voitolla* tarkoitetaan, että keinottelija häviää. Ja minähän tarkoitan.

Mutta mikään tästä ei ole Bernardin syytä. Me vain haaskaamme hänen aikaansa Gemin tutkiessa Bennington & Mainin viimeisimpiä malleja ja painaessa mieleensä kaikkia niitä pikkuruisia yksityiskohtia, joita nettisivuilta ei näe. »Ihastuttavaa», Gem hymisee ja kohottaa timantein koristettua köynnössormusta. Se on niin taidokkaasti valmistettu, että näyttää korukäyttöön tarkoitettulta veistokselta. Tiedän nettistalkkaamisemme perusteella, että Gemin pitelemä sormus maksaa yli 20 000 dollaria, joten se on liikaa jopa Sophien mittapuulla.

Siitä huolimatta en voi olla nojautumatta lähemmäs. Mietin, millaista olisi omistaa jotain noin kaunista. Heilauttaa sitä kohti ystävää tai svaipata puhelinta sen kimalliellessä rennosti sormessa. Olen nähnyt elämäni aikana epätavallisen paljon kalliita koruja ollakseni (a) kuusitoista ja (b) persaukinen, mutta tämä... tämä sormus on aivan ainutlaatuinen.

»Mutta ei kuitenkaan ihan sinua varten», Gem lisää ja väläyttää minulle lämpimän hymyn. Ja vaikka hän esittääkin roolia, sanat kirpaisevat. *Ei sinua varten*. Joskus tuntuu siltä, ettei mikään, mitä kuusitoistavuotiaalla työllä pitäisi olla, ole minua varten. »Ehkä sitten, kun täytät kaksikymmentäyksi?»

»Säilytämme sen täällä teitä varten», Bernard vitsailee, ja nyt se on virallista – tunnen itseni ääliöksi. Haluan ulos tästä kaupasta, ja mikä tärkeämpää, ulos Sophien hemmotellusta pikku päästä. Tokihan Gem on silmäillyt koruja jo tarpeekseen? Yritän saada häneen katsekontaktin, mutta hän tuijottaa yhä köynnössormusta.

»Isoäiti, minä... en syönyt lounasta, ja minua hiukan heikottaa...» Peräännyin tiskiltä ja hipaisen ohimoani. »Voisimmeko käydä jossain syömässä?»

»Haen sinulle vettä», Bernard sanoo huolestuneena. Hän viittooo kädellään, ja yhtäkkiä toinen mustiin pukeutunut myyjä ojentaa minulle miniatyyrikokoisen Evian-pullon. Väännän korkin auki ja siemaisen, ja silloin Gem vihdoinkin kääntyy puoleeni ja muuttuu välittömästi huolehtivaisen isoäidin perikuvaksi.

»Sophie, kultaseni, totta kai voimme», hän sanoo. »Minun olisi pitänyt ehdottaa sitä ensi töikseni. Tiedän, ettet koskaan syö riittävästi aamiaisella. Kiitos oikein kovasti», hän lisää Bernardille ja ojentaa hänelle köynnössormuksen. »Olet ollut suurenmoisen avulias. Palaamme, kunhan olemme ensin käyneet nauttimassa hiukan lounasta.»

»Ilman muuta. Haluaisitteko, että laitan jonkin sormuksen syrjään?» Bernard kysyy.

Haluan pehmentää iskua, jonka hän saa, kun haihdumme hänen elämästään heti liikkeen ulkopuolella. Siksi sanon: »Pidin kovasti siitä ensimmäisestä, jota kokeilin. Siitä, jossa on helmi.» Pienin, halvin sormus.

Bernard, kelpo mies kun on, hymyilee suopeasti. »Täydellinen valinta», hän sanoo, kun kulautan vesipullollisen loppuun kaikkea muuta kuin sophiemaisesti. »Hyvää ruokahalua.» Hänen kollegansa tulee ottamaan tyhjän pulloni ja huiskaisee sen pikaisesti näkyvistä.

Gem ja minä kävelemme pehmeän maton poikki hopeanhoitoisina kimmeltäville oville, jotka vartija avaa nyökkäyksensä ja hymyn kera. »Mukavaa iltapäivää teille», hän sanoo.

»Sinulle myös», sanomme yhteen ääneen, kun astumme kynnyksen yli.

Henkäisen helpotuksesta, kun ovi sulkeutuu ja seisomme jälleen ostoskeskuksessa. En siksi, että olisimme syyllistyneet rikokseen – vaikka tavallaan syyllistyimmekin, mutta sitä ei lasketa, koska Bennington & Main on sen verran nihkeä pulju – vaan koska tämä oli ensimmäinen kerta, kun Gem pyysi apuani. Gem Hayes ei ole oikea isoäitini, mutta hän on niin lähellä sellaista kuin olla voi. En tiedä, millaista elämästäni olisi tullut, ellei äiti olisi tavannut Gemiä kaksitoista vuotta sitten, mutta tämän tiedän: se olisi ollut synkkää.

Siksi tartun Gemiä käsipuolesta, vedän hänet lähemmäs ja lausun Sophien laulavalla äänellä: »Rakastan sinua, isoäiti». Se saattaa kuulostaa vitsiltä, mutta olen täysin tosissani.

Voin kylläkin ilmaista tunteeni vain ironisessa muodossa. Gem on omien sanojensa mukaan »paatunut vanha ämmä», ja hän joko pyöritteli silmiään tai sättisi minua, jos yrittäisin mokomaa normaalioloissa.

Gem vastaa kepeällä tirskahtuksella, joka on kaukana hänen tavanomaisesta ronskista hekotuksestaan. »Ja minä sinua, Sophie-kultaseni». Hän odottaa, kunnes olemme päässeet rullaportaiden päähän ja pois väkijoukoista, ja lisää

sitten: »No, onko sinulla oikeasti nälkä? Haluatko katsastaa ravintolamaailman tarjonnan?»

»Ei tarvitse», sanon ja tukahdutan virnistyksen. Näen sie-luni silmin Gemin aistikkaassa jakkupuvussaan ja helmet kaulassa ahmimassa Panda Expressin pikaruoka-annosta. »Jaksan odottaa kotiin asti.»

Gem haluaa kuitenkin ostaa minulle juoman kalliista pop up -kahvilasta, joka on erikoistunut caffè mochaan. Siemailen sametinpehmeää sekoitusta siirtyessämme ulkomaailmaan. On upean aurinkoinen kesäkuun lopun päivä, ja mieli-alani pysyy korkealla silloinkin, kun jalkoja alkaa särkeä. Gem löysi mittaripaikan vasta kuuden korttelin päästä, eikä Sophien kenkiä ole tehty ylenmääräistä patikointia varten.

Olemme melkein Gemin auton luona, kun se tapahtuu. Yhtenä hetkenä kävelemme, ja seuraavana kaadun päistik-kaa maahan. Caffè mocha roiskuu joka suuntaan, koska Gem töytäisi minua uskomattoman lujaa. Ei, vaan Gemiä *työnnettiin*. Poika ilmestyi kuin tyhjästä ilmeisenä tarkoi-tuksenaan siepata hänen käsilaukkunsa. Siitä ei kuitenkaan tule mitään, koska Gem pitelee hihnasta ruuvipuristinmai-sella otteella.

Kompuroin istumaan. En pysty edes haukkomaan hen-keä, ja asfaltti-ihottumaiset polveni ovat tulella. Gem ja wannabe-varas kamppailevat yhä käsilaukusta. Sumeissa silmissäni riuhdonta näyttää hidastetulta köydenvedolta.

»Päästä irti, kääkkä, tai vittu suolistan sinut», jätkä ärisee. Sydämeni hypähtää kurkkuun. Onko tyypillä *veitsi*?

Olen onnistunut nousemaan kyykkyyn, kun Gem päästää irti – vain hyökätäkseen suoraan kohti varkaan silmiä kynnet sojossa kuin petolinnun koukut. Jätkä ulvahtaa hämmästyk-sestä ja kivusta, kun Gem painaa kynnet hänen silmäkuop-piinsa. Sen jälkeen kaveri romahtaa polvilleen ja päästää irti käsilaukusta. Nappaan laukun kompuroidessani pystyyn, mutta sekunnin kuluttua joku riuhtaisee sen rajusti ottees-

tani – Gem, joka pamauttaa varasta veskalla päähän ja tyr-
mää hänet lopullisesti.

Sen jälkeen Gem ojentaa laukun minulle ja kaivaa auton-
avaimet jakkunsa taskusta. »Avaisitko auton, Kat?» hän sanoo
ja viskaa avaimet. Onnistun ottamaan kopin ja painan kauko-
ohjainta kädet täristen sillä aikaa, kun hän potkaisee maassa
retkottavan nuorukaisen päätä tappavilla koroillaan. Lujaa.
»Älä edes harkitse nousevasi», hän murisee. Kuin ihmeen
kaupalla – tai ehkä ei, koska Gem on juuri nyt aika pelottava
– poika tottelee.

Sukellan pelkääjän paikalle ja paiskaan oven kiinni peräs-
säni. Sydämeni takoo niin rajusti, että tuntuu kuin se jät-
täisi lyöntejä välistä. Sitten odotan loputtomalta tuntuvan
minuutin, että Gem ehtii sujahtaa kuskin paikalle. Lukitsen
ovet heti, kun hän sulkee oven. »Ei helvetti», sanon hengästy-
neenä ja kurkotan kaulaani nähdäkseni, onko varas lähtenyt
peräämme. »Oliko tuo... tapahtuiko tuo oikeasti?»

»Hän valitsi väärän vanhanrouvan, eikö vain?» Gem sanoo,
kääntää avainta virtalukossa ja ajaa kadulle vaivautumatta
katsomaan olkansa ylitse. Torvi räikkyi, kun hän lisää: »Oletko
kunnossa? Polvesi ottivat aika pahasti osumaa.»

»Kaikki hyvin», sanon. Nappaan hansikaslokerosta pari
paperinenäliinää ja taputtelen niillä verisiä polviani. Ohut
paperi tarttuu kiinni ja repeää, kun yritän irrottaa sitä, ja lop-
putuloksena on entistä pahempi sotku. Kurkkuani kuristaa
yhä kauhunmöykky, mutta nielen sen ja yritän matkia Gemin
tyyntä sävyä. »Minulta vain pamahti ilmat pihalle. Entä itse?»

Gem on karskein tuntemani nainen, ja hän on käynyt vuo-
sikymmeniä itsepuolustuskursseilla, mutta *silti*. Jos minulta
olisi kysytty, kuinka kauan uskoisin häneltä kestävän taltuttaa
täysikokoinen mies, olisin vastannut, että yli kolme minuuttia.

»Huomenna tuntuu luissa», hän sanoo ja pyörittelee olka-
päätänsä. »Mutta ei niin pahasti kuin sillä ääliöllä. Pirun kusi-
pää. Kaatoi juomasikin.»

Katson pilalle mennyttä puseroani ja tukahdutan naurun. Sanoisin, että *hyvä vaan*, mutten ole varma, onko Sophien yksityiskoulutyyli Gemin mielestä yhtä hirveä kuin minusta. »Aikamoinen tappelu arvottoman käsilaukun takia», sanon sen sijaan.

»Arvottoman?» Gem sanoo muka närkästyneenä. »Että kehtaatkin.» Gemin käsilaukku on kestänyt kaikkien hänet tuntevien parissa. Viis siitä, minkälaista väskyä hän kulloinkin kantaa – tavallista kassimallista tai tätä tukevaa mummotyyppistä käsilaukkua, jota en ole ennen nähnyt – se on ahdettu niin täyteen kaikenlaista rojua, ettei sekaan mahdu lompakkoa vaikka hän haluaisikin. Eikä halua, koska Gem pitää kaiken tärkeän aina taskussaan. »Tarvitsen joka ikistä siellä olevaa tavaraa.»

»Jos niin sanot.» Tarjoan vaisun hymyn ja lysähdän sitten vasten istuintani. Adrenaliini alkaa hiipua, ja annan periksi nääntymykselle.

»Sitä paitsi en voinut antaa hyvän työsi mennä hukkaan», hän sanoo.

»Minun minkä?» kysyn.

Gem hymähtää. »Katso sivutaskuun», hän sanoo.

»Mihin sivutaskuun...» Silmäilen ympärilläni ja tajuan, että Gemin käsilaukku on edelleen sylissäni. Kun käännän sitä, huomaan avoimen sivutaskun. Työnnän käteni sen sisään, ja sormeni hipaisevat pientä, kovaa esinettä – se tuntuu samaan aikaan sekä teksturoidulta että mahdottoman sileältä. Jo ennen kuin vedän sen esiin, tajuan yhtäkkiä tietäväni, mikä se on.

Olen oikeassa. Se on Bennington & Mainin köynnössormus, joka kimmeltää iltapäivän auringossa kuin tähtipiteinen galaksi.

TOINEN LUKU

KAT

Olen nähnyt äitini vihaisena vain kahdesti.

Ensimmäinen kerta oli neljä vuotta sitten, kun hänen eksänsä – tai kuten hän asian ilmaisee, »Luke Rooney, se ihmisjäte» – lähetti hänelle ystäväpyynnön Facebookissa kahdeksan vuoden hiljaisuuden jälkeen. Luke oli ensimmäinen henkilö, jota äiti painajaismaisen isäni jätettyään tapaili, jos sitä nyt tapailuksi saattoi kutsua. Luke oli myös viimeinen, sillä heidän lyhyt ja ainutlaatuisen epäonninen romanssinsa sai hänet vakuuttumaan siitä, että hänellä oli toivoton miesmaku.

Ja toinen kerta on juuri nyt, Gemin luona.

»Sinä veit Katin *minne* tekemään *mitä?*»

»Rauhoitu, Jamie», Gem sanoo. Hän on kuin tyyneyden perikuva. Vain kireät leukaperät paljastavat, miten suuresti Gem inhoaa kyseenalaistamistaan. Äitini lisäksi monikaan ihminen ei selviä moisesta kunnialla. »Hän pärjäsikin loistavasti.»

Olisi kannattanut tukahduttaa virne, koska Jamie luo minuun kuolonmulkaisun huomattuaan sen. »Pyyhi tuo ilme naamaltasi», hän tiuskaisee ja kääntyy sitten jälleen Gemin puoleen. »Et voi olla tosissasi. Hänen ei pitäisi *pärjätä loistavasti*. Hänellä ei pitäisi olla tässä osaa eikä arpaa. Missään tässä!»

»Tämän» kohdalla hän viuhtoo käsillään ympäri Gemin päämajaa, joka on jaettu kahteen alueeseen. Etupuolella on siisti pieni toimisto, jonka yhtä puupaneloitua seinää hallitsee SPOTLESS-tekstillä varustettu kyltti. Spotless on siivousfirma, jota Gem on johtanut pari vuosikymmentä, joskin yrityksen nimi – ja osoite – vaihtuu alvariinsa. Äitini aloitti siellä siivoojana, kun olin nelivuotias, ja eteni lopulta kirjanpitäjäksi. Juuri nyt Jamie on iltakoulussa ja vain parin opinotopisteen päässä laskentatoimen kandintutkinnosta.

Mutta se on etuhuone se. »Tämä» viittaa myös takahuoneeseen, jossa pitää majaansa liiketoiminnan toinen puoli. Pitkät pöydät ovat täpötäynnä ylellisyshyödykkeitä: käsilaukkuja, elektroniikkaa ja designer-vaatteita. Enimmäkseen pöydillä on kuitenkin koruja. Jotkut on valmistettu täällä, kuten Gemin väärennökset, mutta useimmat eivät. Useimmat on varastettu, koska Spotless ja kaikki sen muunnellat toimivat kulissina Gemin rahakkaimmalle bisnekselle: jalokivivarkauksille.

Ei hänen nimensäkään oikeasti Gem ole. En tiedä, mikä se on. Mutta Gem – eli Jalokivi – on vain yksi niistä pimeistä lempinimistä, jotka hän oli saanut jo paljon ennen kuin tutustuin häneen.

»Varo sanojasi, Jamie», Gem kivahtaa. »*Tämä* kustantaa elämäsi. Ja Katin myös.»

Jamie vetää henkeä. Olen aina kutsunut äitiä etunimeltä; hän on vain kahdeksantoista vuotta minua vanhempi, ja suurimman osan lapsuudestani hän tuntui enemmänkin hämentyneeltä isosiskolta kuin äidiltä. Tai ehkä lapsenvahdilta, joka teki parhaansa mutta laski sekunteja vanhempien kotiinpaluuseen.

»Tiedän, Gem», hän sanoo hallitummalla äänellä. Hänen nenänsä nyrpistyy, mikä tuo esille kasvojen pisamat, jotka olen perinyt häneltä. Hän on sitaissut tumman tukkansa sotkuiselle nutturalle, melkein täsmälleen samanlaiselle kuin

minulla, nyt kun olen hankkiutunut eroon vaaleasta peruukista. Meitä luullaan usein sisaruksiksi, varsinkin silloin, kun Jamiella on päällään yli kymmenen vuotta vanhoja vaatteitaan. Jos Jamie olisi tiennyt, että joutuisi tänään moittimaan Gemiä, hän olisi valinnut jotakin muuta kuin rispaantuneet leggingsit ja Nokkaeläin Perry -hupparin. »Ja minä olen kiittollinen. Tiedän, että huolehdit Katista. Luulin kuitenkin, että olemme muuttamassa suuntaa. Väärennökset ovat alkaneet käydä kaupaksi, ja –»

»Ja tuottavat murto-osan siitä, mitä tarvitsemme», Gem keskeyttää. »Herran tähden, Jamie, sinä tiedät tämän. Hoidat kirjanpitiä. Meillä on materiaalikuluja, kiinteitä kustannuksia ja nyt uusia tyttöjäkin. Sanonko heille, ettei töitä olekaan? Entä jos olisin sanonut niin sinulle kaksitoista vuotta sitten Vegasissa? Missä olisit nyt?»

On kuin Gem olisi läimäyttänyt Jamieta, sillä hän vavahtaa niin rajusti, että joudun pitämään kiinni pöydän reunasta, jolla paraikaa istun. Vegas. Las Vegasissa tapahtui asioita, joita äitini häpeää kuollakseen, eikä Gem juuri koskaan muistuta häntä niistä. Yleensä jo pelkkä kaupungin nimen mainitseminen saa äidin peruuttamaan mistä tahansa riidasta.

Mutta ei tällä kertaa. Hän terästäytyy ja sanoo: »Kat on kuudentoista.»

»Ja tässä näin», sanon ja heilutan kättäni. »Voinko sanoa jotain?»

Ilmeisesti en, koska Jamie jatkaa. »En voi hyväksyä tätä. Emme ole koskaan sopineet mistään tällaisesta, ja jos meillä olisi –»

»Okei, no, Jamie, homman nimi on tämä», Gem sanoo. »En mennyt Bennington & Mainiin varastaakseni sormusta. Halusin vain vilkaista sitä uudestaan voidakseni verrata sitä tekemääni kopioon. Joka muuten on virheetön. Minulla oli se sattumalta mukana, ja Kat suoritti täydellisesti ajoitetun

harhautuksen – tiedän, että teit sen tahattomasti», hän lisää ja kohottaa kättään pysäyttääkseen mahdollisen vastaväitteeni. »Mutta sinä teit sen. Niinpä toimin kuin kuka hyvänsä puolikkaalla aivolla varustettu bisneshenkilö sellaisessa tilanteessa toimisi ja hyödynsin sitä täysmääräisesti.»

Jamie on hetken hiljaa. Hänen katseensa sinkoilee minun ja Gemin välillä. Sitten hän sanoo: »*Sattuiko* sinulla olemaan se mukanasi?»

»Mikä niin?» Gem kysyy.

»Se väärennös. Se oli siis silkka yhteensattuma? Et ollut suunnitellut mitään sensuuntaista?»

Gemin ääni madaltuu pari astetta. »Enkö minä juuri niin sanonut?»

Heidän katseensa lukkiutuvat, ja sykkeeni nopeutuu. Jamien ja Gemin välillä on ollut näitä mitteloita runsaan puoleisesti viime aikoina, ja ne täyttävät minut nimettömällä kauhulla. Ymmärrän, mitä äitini ajaa takaa. Näen silloin tällöin painajaisia siitä, että Jamie pidätetään. Tunnen myös syyllisyyttä ja häpeää siitä, millä keinoin hän maksaa asunotamme, vaattemme sekä ruokamme.

En tosin tiedä, miten muutenkaan pärjäisimme.

Ja Gem miettii kohteensa tarkkaan. Hän ylpeilee sillä, ettei koskaan varasta keneltäkään, joka jäisi aidosti kaipaamaan koruaan. Tai joka olisi tienannut sen rehellisesti omilla rahoillaan. Hän vain vie murusia tämän maailman korporaatiokorstoilta.

»Ei se minua haitannut», möläytän ja laskeudun pöydältä. »Siis auttaminen.»

Gemin ilme pehmenee. Hän ei kuitenkaan ehdi sanoa mitään, kun Jamie jo tarttuu minua käsivarresta ja kiepauttaa minut kohti ovea. »Mene odottamaan toimiston puolelle», hän sähisee. »*Nyt*.»

»Oikeasti? Täytyyhän minun olla läsnä, jos te puhutte minusta», protestoin, kun hän työntää minua eteenpäin.

»Tämä keskustelu koskee paljon muutakin kuin sinua», Jamie sanoo, tyrkkää minut ovesta ja sulkee sen perässäni.

Kuulostaa pahaenteiseltä.

Mitä hän tarkoittaa? Entä mitä *minä* tarkoitin? Puhuin totta sanoessani, ettei auttaminen minua haitannut, mutta toisaalta... entä tietämätön Bernard-parka? En halua saattaa häntä vaikeuksiin. Puhumattakaan siitä, että Gem ja minä emme olleet erityisen hienovaraisia Bennington & Mainissa. Jäimme taatusti mieleen, olimme melkeinpä sarjakuvamaisia. Olimme toki valeasuissa, mutta onko sillä väliä, jos väärennös paljastuu ja joku tarkistaa valvontakamerat?

Jos olisin tiennyt, mitä olimme tekemässä, olisin vältellyt kameroita paljon hanakammin.

»Taasko ne kaksi kahakoivat?»

Kiepahdan ympäri kuullessani äänen mutta rentoudun, kun näen Gemin tyttären Morganin, joka istuu tiskin takana näyttöpäätteen äärellä. Morgan on suunnilleen äidin ikäinen, ja koska Gem on aina kohdellut Jamieta kuin omaa lastaan, hän ja Morgan ovat käytännössä kaksoset. Mukana on myös sisarkateutta, varsinkin kun Gem tuntuu joskus suosivan Jamieta.

»Jep», sanon. Lysähdän konttorituoliin Morgania vastapäätä ja kiepahdan puolikkaan ympyrän verran.

»Onko tämänkertaisella riidalla mitään tekemistä sen kanssa, että olet pukeutunut kuin...» Morgan kurottaa kaulaansa katsoakseen minua tarkemmin. »Miten tuota asua oikein voisi kuvailla?»

»Tukahdutettu sisäoppilaitossiirrännäinen», sanon.

»Jos sitä hait, onnistuit kutakuinkin täydellisesti, Kat.»

»En ole Kat. Olen Sophie Hicks-Hartwell.»

Morgan virnistää. »Tietenkin olet.»

Eriskummallista. Kun Gem käski minua valitsemaan nimen – »Mikä tahansa nimi», hän sanoi ja huitoi kättään kuin toivetta täyttävä pullon henki – melkein sanoin *Kylie*

Burke. En ole varma, mikä minut valtasi; en koskaan lausu tuota nimeä ääneen. Olen aina miettinyt, mahtaako Gem tietää mitään tuosta kaukaisesta työstä. Se, että Gem otti minut ensimmäistä kertaa tänään mukaan keikalle, tuntui merkiltä. Siltä, että voisimme ehkä puhua sellaisista asioista. Mutta en minä loppujen lopuksi uskaltanut. Jopa Gemin kanssa, johon luotan enemmän kuin kehenkään Jamieta lukuun ottamatta, minun on turvallisempi olla Sophie.

Tai Kat.

»Entä miten Sophie tänään pärjäsi?» Morgan kysyy.

Kun kerron hänelle, hän alkaa nauraa.

»Ei ole hauskaa», mutisen. Minua huolettaa edelleen se, miltä Jamie näytti, kun hän työnsi minut ulos huoneesta. Jamie on sellainen tyyppi, joka lipuu virran mukana: pienessä kahden hengen kotitaloudessamme minä olen yleensä se, joka päättää, koska syödään, mitä katsotaan ja ruoki-taanko kulkukissoja, joita tunnumme vetävän puoleemme (aina kyllä). Se puhtaan päättäväisyyden häivähdys, jonka näin hänen katseessaan ennen kuin hän paiskasi oven päin naamaani, oli aivan uutta.

»On se tavallaan. Sinä ja Jamie olette kuin Gilmoren huijaritytöt.»

Vastahakoinen hymy karehtii suupielissäni, kun sanon: »Olen melko varma, että se oli ensimmäinen ja viimeinen kerta.»

»Miten paha se riita oli?»

»Gem mainitsi Vegasin.»

»Hittolainen.» Morgan näyttää asianmukaisen vaikuttuneelta. »Sitähän ollaan totuuden äärellä.» Hän tihrustaa monitoria ja lisää: »Miksi Vegas ei pelota sinua yhtä paljon kuin Jamieta?»

»Olin nelivuotias», muistutan. »Hädin tuskin muistan koko juttua. Eikä se, mitä muistan, ollut pelottavaa.» Ehkä siksi, etten ollut yksin – selkein muistikuvani tuosta viikon-

lopusta on se, kun puristin Luke Rooneyn viisivuotiaan pojan kättä niin lujaa ja niin kauan, että se alkoi tuntua oman käteni jatkeelta. *Teidät täytyi käytännössä kammata irti toisistanne*, Gem muistelee alvariinsa.

Morgan kohauttaa olkiaan. Ele on liioiteltu, kuten kaikki hänen liikkeensä: hartiat melkein koskettavat korvia. Hänellä on juoksijan kroppa, pitkä ja hontelo, ja lyhyt tukka, jonka hän leikkaa itse. Toinen käsivarsi on täynnä monimutkaisia tatuointeja. »Voit toki esittää kovista, mutta on täytynyt olla hirveän pelottavaa joutua kuudeksi tunniksi eksyksiin Las Vegasissa.»

Joskus mietin, että minun täytyy muistaa väärin – että Las Vegasissa harhaileminen päiväkotii-ikäisenä vailla aikuisen valvontaa oli sittenkin pahempi kokemus kuin haluan myöntää. Mutta vaikka kuinka tökin muistoa, se ei töki takaisin. Koska vaikka olinkin vasta nelivuotias, olin jo kokenut niin paljon pahempaa.

Sitä muistoa minä en töki. En koskaan.

»Hotellin buffetti piti minut tyytyväisenä», sanon ja huitaisen kepeästi kädelläni. »Söin sinä päivänä painoni verran jälkiruokia.» Sitten, ennen kuin Morgan ehtii kysyä lisää, nyökkään kohti hänen tietokonettaan ja kysyn: »Mitä puuhaat?»

Morganin ilme synkkenee, mutta hän tyytyy sanomaan: »Sitä samaa. Teknistä tukea.»

Se on Morganin virallinen rooli Spotlessissa. Epävirallisesti hän erikoistuu ultrarikkaiden huiputtamiseen, ja hän on yleensä aika hyvä siinä. Huhut kuitenkin kertovat, että hän tyri viimeisimmän kuprunsa. Sen verran pahasti, että Gem on ollut hänelle siitä saakka äkeänä. Edes Jamie ei tiedä yksityiskohtia, eikä Morgan missään tapauksessa aio kertoa niitä minulle.

Otan vihjeestä vaarin ja jätän hänet rauhaan. Kaivan puhelimen esiin ja ryhdyn selailemaan viestejä. Niitä on tullut pari; Boston on ollut parhaita asuinkaupunkeja mitä tulee

ystävien saamiseen. Toivottavasti Morgan ei mokannut niin pahasti, että Spotlessin on jälleen kerran vaihdettava maisemaa.

Olen aikeissa vastata ystäväni Hannahin viestiin, kun Jamie astuu vihdoinkin toimistoon. Yksin ja perin pohjin nääntyneen oloisena.

Morgan nojautuu taaksepäin tuolissaan ja kysyy: »Miten siellä sujui?»

»Olen saanut tarpeekseni», Jamie tokaisee ykskantaan.

Morgan ja minä vilkaisemme toisiamme hämmentyneinä. »Ai puhumisesta?» kysyn.

»Kyllä. Mutta olen myös saanut *tarpeekseni* tarpeekseni. Kaikesta», Jamie sanoo. Tämä ei tietenkään riitä Morganille ja minulle, joten hän viuhtoo kädellään ja lisää: »Spotlessista ja siitä, mitä seuraavaksi on tulossa. Olen saanut tarpeekseni täällä työskentelystä, keikkojen tekemisestä Gemille. Ihan vain... kaikesta.»

»Hetkinen», sanon. Kauhu velloo vatsassani, ja Morganin leuka lokahtaa auki. »Lopetitko sinä duunit? Koska autoin Gemiä *yhden* kerran?»

»Kyllä ja ei», Jamie sanoo ja nykäisee lujaa hupparinsa helmaa. »Lopetin hommat, mutta en sinun takiasi. Nuo takahuonebisnekset – ne eivät vain enää ole minua varten. Eivät ole olleet vähään aikaan. Tämä ei ollut uusi keskustelu. Se vain... eskaloitui.»

Minun takiani. Hän ei vain halua sanoa sitä. Sydämeni hakkaa ja rintaani puristaa jokin hyvinkin paljon paniikin kaltainen. *Entä mitä me nyt sitten teemme?*

Morganin ajatukset tuntuvat kruisailevan samankaltaisilla, joskin vähemmän ahdistuneilla, aaltopituuksilla. Hän osoittaa Jamieta kynällä ja kysyy: »Eli jos olet saanut tarpeeksesi bisneksistä... millä tarkalleen ottaen ajattelit tulla toimeen?»

»Gem auttaa minua», Jamie sanoo. »Hän tuntee jonkun kiinteistövälitysfirman tyypin Cambridgesta – *laillisen* kiin-

teistönvälityksen – joka etsii kirjanpitäjää. Hän lupasi suositella minua.»

Minä vain tuijotan. Objektiivisesti katsottuna mikäs siinä – juuri tällaisen työpaikan Jamie on halunnut jo vuosia. Siksi hän on raatanut iltakoulussa. Ja on huojentavaa, ettei Jamie paiskannut päistikkaa hanskoja kehään ilman asiallista suunnitelmaa.

Gemin leivissä työskentely tarkoittaa kuitenkin, että joku katsoo aina peräämme. Se tarkoittaa, että saamme asua sellaisessa naapurustossa, jossa *me* olemme pahinta, mitä ihmisille ikinä voi tapahtua. Turvallisessa ja vakaassa ympäristössä, jossa menneisyyden voi jättää taakseen, koska edellä mainittu menneisyys ei ikimaailmassa keksisi etsiä meitä sieltä.

»Oikeasti? Noinko yksinkertaista se on?» Morgan kuulostaa melkein päteeltä. »Sanot, että olet saanut tarpeeksesi, ja yhtäkkiä sinulla on kokopäiväduuni ja työnantajan maksama eläke? Mitä helvettiä?»

»Se ei ole noin yksinkertaista», Jamie sanoo.

Jokin hänen äänensävyssään hermostuttaa minua. Morgan suoristautuu tuolillaan ja sanoo: »Ahaa, onkin kyse vastapalveluksesta. Mitä sinun pitää tehdä?»

»Yksi pikku juttu vain», Jamie sanoo, sellaisella väkistetyn rennolla äänellä, joka suorastaan kirkuu: *Tämä on tosi, tosi iso juttu.* »Vielä yksi keikka.»

Morgan naputtaa kynäänsä pöytää vasten ja kysyy: »Mikä niistä?»

»Sutherlandin kompleksi», Jamie sanoo. »Elokuussa.»

Nimi ei sano minulle mitään, mutta Morgan kurtistaa kulmiaan ja sanoo: »Hetkinen. Et voi olla tosissasi. Sutherland on *minun* kontaktini. Kun viimeksi kuulin siitä, sitä ei kannattanut yrittää.»

»Mitä ei kannattanut?» kysyn.

Jamie sivuuttaa minut ja pitää katseensa Morganissa. »Gem sanoi ihan toista», hän sanoo.

NAUTINNOLLINEN HUIJARITRILLERI!

YA-trillerin kuningattaren kahdeksannessa kirjassa äiti ja tytär yrittävät päästä eroon huijarimenneisyydestään. Tarkoitus on tehdä vielä yksi keikka – mutta se osoittautuu hengenvaaralliseksi ja yllättävän henkilökohtaiseksi...

Kun Kat oli neljä, äiti Jamie solmi pika-avioliiton ammattihuijarin kanssa Las Vegasissa.

Kat muistaa siitä vain sen, että hänellä oli Liam-niminen veli 48 tunnin ajan.

Kat päätyy mukaan Jamien viimeiselle keikalle.

Jamien on tarkoitus vaihtaa timanttikoru jäljennökseen miljardööri Ross Sutherlandin juhlissa. Perillä on vastassa järkytys:

Liam ja hänen isänsä Luke, joka seurustelee miljardöörin nuoremman tyttären kanssa.

Kun yksi isäntäväestä kuolee, Liam ja Kat ymmärtävät, että itse asiassa he ovat tappajan tähtäimessä.

He voivat luottaa vain toisiinsa – vai voivatko?

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-52330-8